

inquietud

Organ del Partit d'Esquerra Republicana de Granollers i Comarca

INQUIETUD en reapa-
rèixer saluda a tots els bons
republicans i a tots els homes
d'esquerra i d'avançada.

Dels treballs publicats en són responsables
llurs autors

RADACCIÓ: Plaça Maluquer i Salvador, 15
ADMINISTRACIÓ: Carrer J. Montaña, 70

Granollers, 14 d'Abril de 1932

Preu de subscripció: 2'50 pessetes semestre
Preu del número: 15 cts. • Sortirà els dissabtes

¡Salut!...

Ara fa poc més d'un any, el Centre d'Unió Republicana de Granollers i el grup de socis de La Unió Liberal que editava INQUIETUD, amb llur inscripció en la Conferència d'Esquerres i més tard amb llur adhesió al Partit d'Esquerra Republicana de Catalunya, sorgit d'aquella memorable Conferència, iniciaven a Granollers la política del nostre Partit.

Les eleccions municipals del 12 d'Abril oferiren la primera avinentesa de brega i ens plau moltíssim recordar, ara, al cap d'un any, l'actuació noble i serena dels nostres amics que, amb plena consciència de la gravetat cabdal d'aquells moments, volgueren incorporar la nostra ciutat al moviment revolucionari que significaven aquelles eleccions.

Tant en la preparació d'aquella consulta al poble com en el seu desenvolupament, cap baixa passió no fou posada en joc; cap petit interès personal no fou cotitzat; cap greuge ni cap rancúnia no fou explotada per tal d'assegurar el triomf de la candidatura d'Esquerra. Els vots obtinguts per ella fóren el fruit exclusiu de la lliure voluntat dels seus simpatitzants i la derrota soferta mai no ha pogut ésser retrata pels nostres adversaris com un motiu de mofa i més aviat els vots obtinguts per nosaltres han hagut de merèixer llur respecte, per tal com significaven el desvetllament d'una consciència ciutadana que tard o d'hora ha de bandejar definitivament el caciquisme de la nostra ciutat:

No lluitem solament per a guanyar —dèiem ara fa un any—. Aspirem, també, a que les lluites polítiques en el nostre poble, perdin aquest tò de baralla entre zulús, aquesta antropofàgia insatisfeta, aquesta pàtina de salvatgeria que llencen uns grups contra d'uns altres per a no edificar res, absolutament res, damunt la carronya de l'enemic vençut i esquarterat.

Nosaltres no tenim pressa. No hem de presentar cap factura a l'Ajuntament; no hem de venjar cap agravi personal; no sentim cap impaciència morbosa. Nosaltres lluitarem sempre amb armes nobles i per a fins enlairats.

Nosaltres no tenim cap pressa i estem segurs que un dia o altre tot el poble ens seguirà.

* * *

Però és que no limitem la nostra actuació dintre el clos de la lluita política local. Aspirem a desvetllar la comarca vallesana i en aquest sentit la tasca realitzada durant aquest primer any de República ens omple d'orgull. Més d'una trentena de Centres d'Esquerra han estat fundats en els pobles de la nostra comarca natural. Els neguits i les fretures d'aquests nuclis selectes que en els petits pobles i llogarrets agafen el dramatisme més punyent per tal com la vida és més senzilla i paradoxalment més tensa, són també els nostres neguits i les nostres fretures. Una aspiració comuna ens agermana i estén els llaços d'una solidaritat cordial que unifica els esforços de tots plegats vers una ciutadania tot just entrellucada.

Amb la implantació de l'Estatut, la personalitat de les comarques catalanes prendrà una nova vigoria i caldrà tot seguit endegar els interessos de la capitalitat i dels pobles comarcanes en un sentit que no es contrapuntin, ans bé es complementin i s'estimulin mútuament, lluny de tota centralització abassegadora i més aprop de la idea que de l'autonomia dels pobles i dels individus tenim formada.

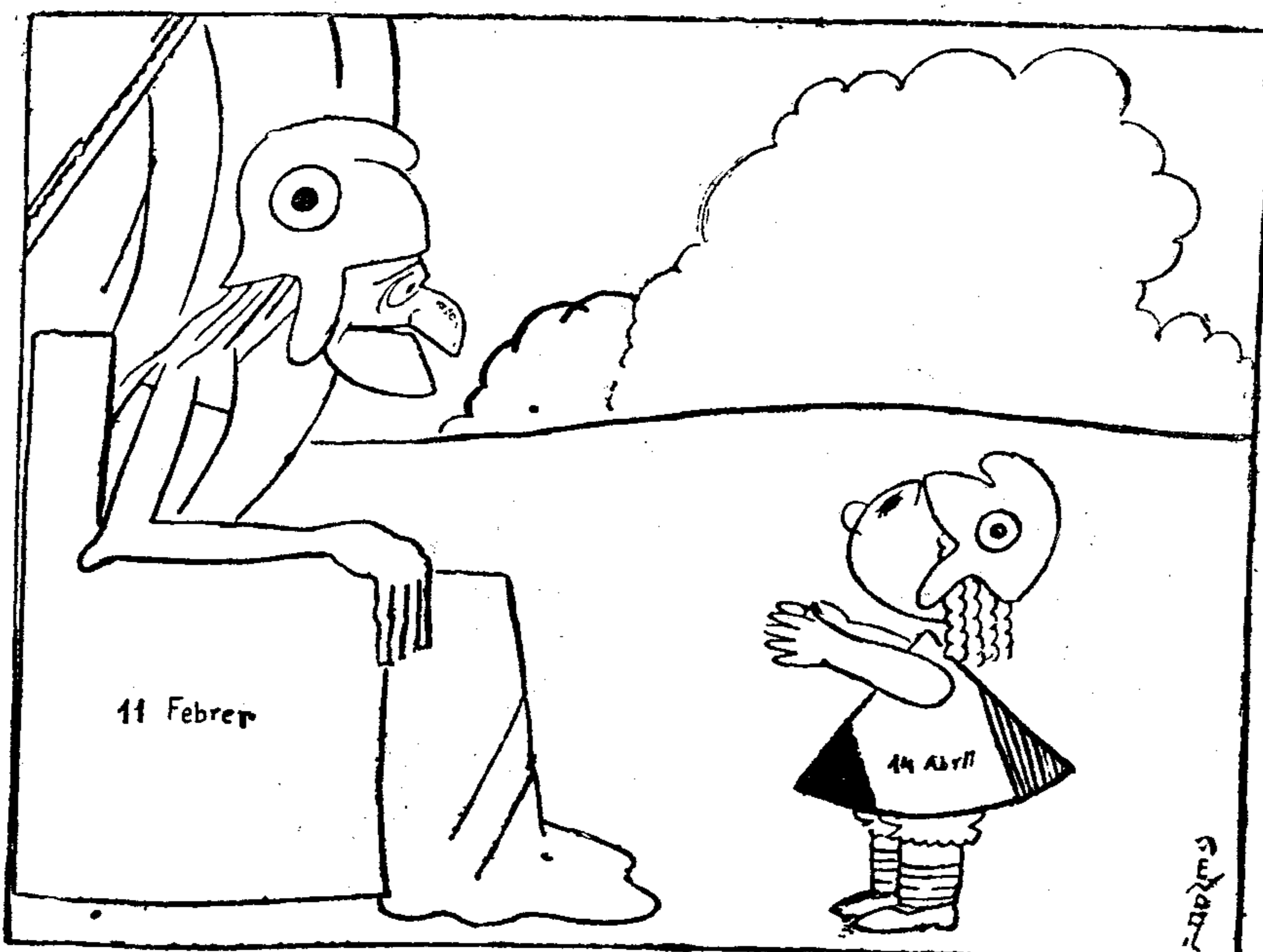
Els pobles del Vallès Oriental han fet tant de camí en aquest any, vers la seva lliberació individual i col·lectiva, que com a vallesans que som en sentim una gran joia i se'ns omple el cor d'esperances.

* * *

Al cap d'un any d'actuació, en l'aniversari primer de la República i en vigílies de la implantació de l'Estatut de la nostra llibertat, ens plau saludar fraternalment els homes sincerament republicans de Granollers i de la comarca vallesana i esperem que en l'hora gloriosa de bastir les noves institucions catalanes, tots serem a la tasca, amb el cor alegre i amb l'esguard fit en l'avenir.

L'Estat espanyol despèn a Catalunya: Ensenyament (tots els graus) 17.000.000 de ptes. Policia i Guàrdia Civil 19.500.000 de ptes. ¿D'això en diu F. de los Ríos cultura espanyola? (De «Justícia Social»)

FENT BALANÇ

— ¿Què et sembla, àvia?
— Bé, noia; però procura passar sempre per l'esquerra, així els de la dreta, els veuràs venir de cara.

Catalunya, els intel·lectuals i la República

Agustí Esclasans —un dels intel·lectuals catalans més dignes d'afecte i de respecte, un veritable intel·lectual— s'ocupava en articles apareguts en l'«Almanac de l'Esquerra de La Torratxa» i en la pàgina de llibres de «La Humanitat» de dies passats, de la crisi d'intel·lectualisme a Catalunya.

Veritablement, cap d'aquests nois de casa bona que ara es dediquen a fer d'intel·lectual ha superat els vells valors de l'intel·lectualisme a Catalunya, que segueixen essent els valors joves —si joventut vol dir força— per essència i potència. Cap d'aquests pobres nois de casa bona —relativament bona— pot comparar-se amb un Prudenci Bertrana o amb un Joan Puig i Ferrater.

No passaran pas a la història; dintre breu temps no se'n cantarà gall ni gallina. I és que cap d'aquests pobres nois que militen a la Lliga i a Acció Catalana té personalitat, o tenen una personalitat manllevada, mal traduïda del francès.

L'obra d'aquests pobres nois, naturalment, és negativa. No poden construir i es dediquen a destruir: a destruir per mitjà del libel, de la injúria, de la broma grassa i grollera. En realitat, malgrat tots els seus esforços desesperats, no destrueixen res. Les ganes ja hi són, però els manca autoritat i força.

Vanament pretenen ocupar un lloc, tenir una categoria. El poble els la negarà sempre. Perquè veuen en ells el sediment burgès que els fa indesitjables i mesquins; perquè no poden dissimular aquella desagradable pudoreta de botiguer i de capellà que els delata sempre, àdhuc quan pretenen disfressar-se de republicans.

Perquè alguns d'ells —educats, com tots els altres, en l'escola de l'oportunisme i l'arribisme— ara s'han disfressat de republicans. Però, com era d'esperar, la disfressa no els ve bé. I són una mena de republicans que d'una manera hipòcrita i sagristanesca, es dediquen a sabotejar i injuriar la República, a trobar-li defectes, a posar-la en ridícol. Tot això en nom de l'ordre i del seny, d'aquell ordre i aquell seny amb què, impudicament, vilment, col·laboraren en la més estúpida de les dictadures. Tot això sense atacar directament la República: atacant els seus homes, cobrint-los de ridícol.

Sortosament aquests minyons no tenen prou solvència, prou autoritat per a l'atac. Per això, per molt que ho intentin, no fan mal. I és que no pot fer mal tothom qui vol. Si no fos així, al món no s'hi podria viure.

¿Qui són aquests pobres minyons que criden tant, que viuen dintre una escaparata, que tenen aquest desesperat afany de popularitat —a pesar que no parlen més que de minories i seleccions— que s'erigeixen en àrbitres de tot?

No ens hi amoinem. No són res, no són ningú. O bé són ben poca cosa: quatre exseminaristes, quatre pastissers aficionats a la literatura, quatre pedants, quatre nois alguns d'ells més aficionats a la literatura aliena, que després fan passar per pròpia.

Aquests indesitjables són els que s'atreveixen a enfrontar-se amb els homes de l'Esquerra.

LUÍS CAPDEVILA